

[Kofod-Svendsen]

der er steder, hvor man er for flot. Vi kunne nævne hele filmstøtteområdet. Når man vil yde støtte til Jens Jørgen Thorsen og andre, når vi står i en vanskelig økonomisk situation, synes vi, at regeringen er for flot i sit udspil på finanslovens område. Her vil vi komme med konkrete besparelsesforslag, som vi håber, at regeringen vil støtte, og jeg er overbevist om, at både Fremskridtspartiet og Kristeligt Folkeparti vil hjælpe regeringen, så vi får gennemført besparelsesforslag på kulturområdet.

Svend Erik Hovmand (V):

På vegne af Venstres ordfører, hr. Skrum-sager Skau, som ikke har haft mulighed for at være her i dag, skal jeg gøre bemærkninger om finanslovsforslaget på Venstres vegne.

Lad mig indlede med at sige, at selv om der i de sidste syv år er sket en mærkbar drejning af dansk økonomi i positiv retning, som også fremhævet i statsministerens åbningsredegørelse, så er der under ingen omstændigheder råd til at slappe af. Tværtimod er det meget vigtigt, at vi her ved finanslovens førstebehandling samler os om en aktiv indsats for at styrke det begyndende opsving til gavn for beskæftigelsen, eksporten og den resterende ubalance i dansk økonomi.

I virkeligheden står vi over for et historisk valg mellem på den ene side at fortabe os i småligt partipolitisk spilfægteri og på den anden side at samle os om en massiv opbakning bag de positive udviklingstræk, der kan skabe et afgørende vendepunkt og sikre os en velforberedt indføring i det indre marked.

Parterne på arbejdsmarkedet viste ved overenskomstforhandlingerne, at de kunne enes om en tilbageholdenhed i lønudviklingen, der dæmper vore omkostninger og forbedrer vores konkurrencesituation og dermed muligheden for flere beskæftigede.

Amterne og kommunerne viste ved deres budgetlægning for det kommende år, at også de kunne gennemføre en betydelig tilbageholdenhed vedrørende deres del af de offentlige udgifter. Det betyder, at vi nu for første gang i flere år oplever en nedsættelse af skatterne i mange kommuner.

Arbejdsmarkedet og den kommunale verden har med andre ord vist, at det kan lade sig gøre. De har gjort deres indsats. Nu må vi også i Folketinget tage os sammen og vise, at vi er i stand

til at gøre vores del af arbejdet for at styrke det begyndende opsving i dansk økonomi. Det forventer befolkningen, det forventer vores politiske kolleger i amterne og kommunerne, og det forventer ikke mindst arbejdsmarkedets parter.

Når f.eks. Specialarbejderforbundet i Danmark på sin netop afsluttede kongres vedtager en udtalelse med krav om lavere trækprocenter, og når formanden for Kommunernes Landsforening, Thorkild Simonsen, appellerer om bred politisk afklaring på Christiansborg med henblik på en aftale om de kommende års kommunale budgetter, så er det en klar udfordring til os om at tage os sammen og præstere nogle fornuftige resultater.

Behandlingen af finanslovsforslaget for 1990 er en vigtig prøvesten for viljen til at leve op til disse forventninger. De aktuelle forhandlinger om den plan, der skal supplere finanslovsforslaget, er selvfølgelig endnu vigtigere. Nu skal det vise sig, om der er flertal for at skabe ny dynamik i det danske samfund og ny tillid til det danske Folketing.

Selve finanslovsforslaget for 1990 er som bekendt udarbejdet i første halvdel af året, og det er baseret på konjunkturvurderinger fra Det Økonomiske Sekretariat fra maj måned. De seneste vurderinger giver et højere niveau, men lad os et øjeblik hæfte os ved de oprindelige tal.

Udgiftssiden er budgetteret med en totalramme for samtlige ministerområder på knap 230 mia. kr., svarende til et uændret realudgiftsniveau i forhold til finansloven for i år. Hertil skal lægges renteudgifter på godt og vel 50 mia. kr. fra den alt for store statsgæld, der blev grundlagt i 1970'erne, hvorefter de samlede budgetterede udgifter når op på ca. 280 mia. kr.

Heroverfor står budgetterede indtægter på 277,5 mia. kr. Selv om udgiftsstigningen er reduceret med ca. 8 mia. kr. for at holde et uændret niveau og for at sikre et, om end marginalt, fald i skattetrykket, kommer vi altså alligevel ud med en manko i størrelsesordenen 2,8 mia. kr.

Disse tal viser med al ønskelig tydelighed, at der absolut ikke er noget at give af. Tværtimod har udviklingen i sommerens løb oven i købet vist en alvorlig forværring af statsfinanserne i 1989, således som det fremgår af den allersensete vurdering i Budgetoversigt 3. Jeg vil i øvrigt i en parentes bemærket gerne melde mig som en af dem, der beklager, at det ikke har været